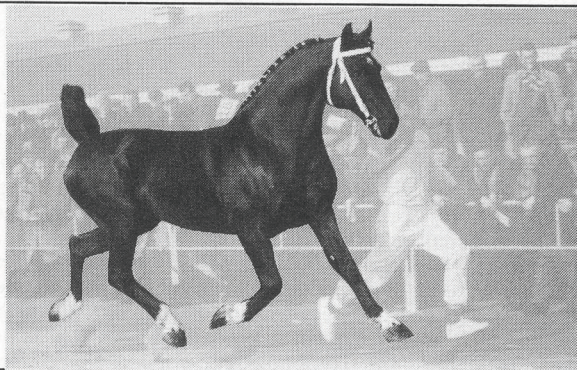

Avenir: van rijpaardhengst tot tuigpaardkampioen

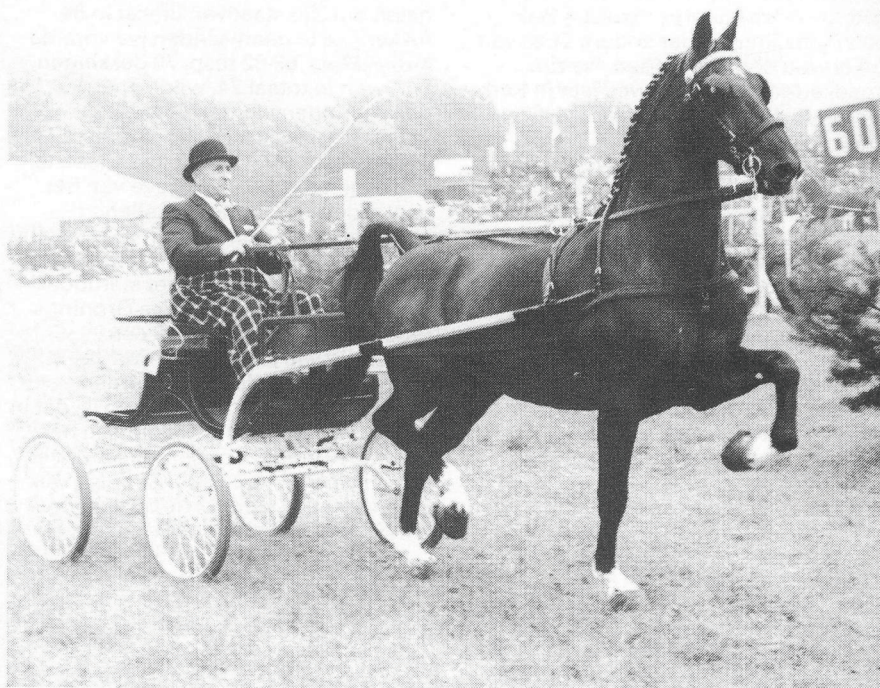

Heel paardenminnend Nederland werd dit voorjaar opgeschrikt door het bericht dat Avenir na een roemrijke carrière een roemloos einde zou vinden in een of ander abattoir. Een lot dat de meeste paarden vroeger of later te wachten staat. En de meesten hebben dan niet zo'n rijk leven gehad als Avenir. Korte tijd later werd bekend dat de oude Pieter Feddema zich het lot van de eenentwintigjarige zwarte had aangetrokken en hem een goede levensavond zou bezorgen. Helaas is Pieter Feddema enkele maanden later overleden. Toen bleek echter dat hij wat betreft Avenir zijn maatregelen genomen had. Het lot van het paard had hij veilig gesteld door voor hem een plaatsje te bespreken in het 'bejaardentehuis voor paarden', De Paardenkamp in Soest, waar Avenir nu op de wachtlijst staat. Tot zo lang blijft hij op stal bij Piet Droog, waar Feddema hem had ondergebracht, en mag hij af en toe voor een niet te zware rit mee uit trouw- en Sint Nicolaas-rijden. Met zijn spangenote Irene is hij dikke vrienden en hij vindt het maar niets wanneer hij niet mee uit mag.

Avenir's toekomst is verzekerd, de stormen van verontwaardiging zijn geluwd. Blijft de vraag, wie deze paardenpersoonlijkheid geweest is, die na jaren stilte nog zoveel emoties weet los te maken.

Avenir, een paard met toekomst

Zijn grootste beroemdheid heeft Avenir verworven op de concoursvelden, waar hij jarenlang onbetwist de mooiste en deftigste was. Zijn fijne hoofd en hals, de dunne, gitzwarte huid en staalharde benen maakten hem tot toonbeeld van adel en kwaliteit. Voeg daarbij de beschaafde aftekening in de vorm van een kolletje, snebje en vier witte voeten en je hebt een vorstelijk tuigpaard. Toch begint het verhaal heel anders, want toen hij zijn concourscarrière begon had Avenir al een loopbaan als dekhengst achter de rug. Naar toenmalige smaak en begrippen – er moest haast gezet worden achter de omvorming in rijpaardrichting en het was 'bloed' wat de klok sloeg – geen

succesrijke loopbaan. Niettemin hebben zijn dochters enkele opvallende paarden het leven geschenken, waaronder wereldpaarden als Larramy in de springsport en Dutch Courage in de dressuur. Reden waarom wij dit voorjaar al bezig waren aan een artikel over deze rijpaardhengst die tuigpaardkampioen werd.

Hij werd geboren op 25 april 1959 bij de heer W. Breukink te Vorchten als zoon van de preferente Karolus van Wittenstein en de stermerrie Ronny. Deze merrie had L'Invasion tot vader en een volle zuster van de hengst Kurassier, Jella geheten, was haar moeder, beide preferent. In Avenir's moederlijn vinden we dus de rijpaardaanleg via de Normandiër L'Invasion, terwijl Jella's volle broer een heel dominante tuigpaardenlijn heeft gesticht. In de vaderlijn vinden we ook het Normandische bloed via Glothilde van Wittenstein, Karolus' moeder. Glothilde is namelijk ingeteeld

op Reveil, vader van zowel Glothilde's vader Ot van Wittenstein, als van haar moeder Lady Reveil. In de vaderlijn vinden we ook de aanleg voor rij- én tuigpaard, want op de achtergrond bevindt zich vier keer de hengst Domburg, die al voor het ontstaan van de VLN het VLN-devies 'Vario Labori Natus' gestalte gaf. Tot veelzijdige arbeid geboren deden zijn kinderen hun werk in werk- en luxe tuig, en onder het zadel.

Terug naar ons hengstveulen: hij werd ontdekt door Han van der Willigen via een advertentie in 'De Boerderij', waarin zijn fokker hem met nog twee anderen te koop aanbood. Samen met de heer Bas Seldenrijk – een gezelschap dat veel hengsten door de keuring heeft

gebracht – kochten de Gebroeders van der Willigen de jonge Karolus. Dat kostte nogal wat moeite, want zij wilden alleen de zwarte terwijl Breukink graag twee kwijt wilde. Hij wou dan ook geen geld vragen. Tenslotte werd men het eens over f 450 + f 250 bij goedkeuring. In die orde van grootte althans.

'Het was toen al zo'n móóí paard'; herinnert de heer Seldenrijk zich, ook wanneer hij in 't land liep hield hij altijd zijn lijn, nooit 'puppy-fat', altijd een mooie huid en hard. En met extra gang, heel elastisch. Alleen het achterbeen kon mooier; hij was koehakkig. Toen hij als jaarling bij de Gebroeders van der Linde in Olst/Wijhe in 't land liep – zij hadden er ook deel in – trok hij veel belangstelling; onder andere Cees van Arkel wou hem wel kopen. Na zijn goedkeuring heeft hij twee jaar in Kerk Avezaath op station gestaan, in '62 en '63.'

Avenir kwam als een- en tweejarige op de jonge hengstenkeuring uit de bus met een vijfde en tiende plaats. Polly Kamphuis beschreef hem als jaarling: '... nog wat arm gespierd, maar die best kan draven en gezien zijn origine nog wel meer kerel zal worden.'

In 1962 werd hij goedgekeurd en kreeg hij een Ila premie op de Centrale Hengstenkeuring in Utrecht, in Elst twee jaren achtereen een Ib. In 1964 kwam hij weer op de Centrale Hengstenkeuring, dit maal om een eervolle Ia plaats te verwerven. In hetzelfde jaar legde hij de bedrijfsproef af, eveneens met een Ia gehonoreerd. Het predicaat 'voorl. Landbouw-Rijpaard' had hij met een eerste premie al in 1962 ontvangen.

'Wij vonden het een paard met toekomst, daarom hebben we hem Avenir genoemd. Dat is Frans voor 'toekomst', licht de heer Seldenrijk toe.

Amor en Artilleur geslagen

Glorierijk was de hengstenkeuring 1965, waar Avenir twee beroemde leeftijdgenoten versloeg in de zadelrubriek. Avenir werd het eerst binnengeropen om het oranje lint in ontvangst te nemen! Terwijl hij Amor en Artilleur achter zich liet. Helaas bracht datzelfde jaar ook het einde van zijn carrière als dekhengst. Hij had toen na zijn twee jaar in Kerk Avezaath in '64 en '65 gestaan bij de Gebroeders Bardoel in Groningen. De heer Seldenrijk: 'Avenir's vader Karolus van Wittenstein had in Noord-Holland best gefokt. In Gelderland deed hij het een stuk minder. Daar gaf hij nogal wat propperige, eenvoudige paarden met weinig hals. Avenir zelf gaf de mooie Gelderse merries goede paarden. In Brabant kreeg hij veel eenvoudiger merries (De Brabantse fokkerij is de laatste tien jaar enorm

veranderd, GN). Daar gaf hij veel meer het gewone, grote type door van Karolus.'

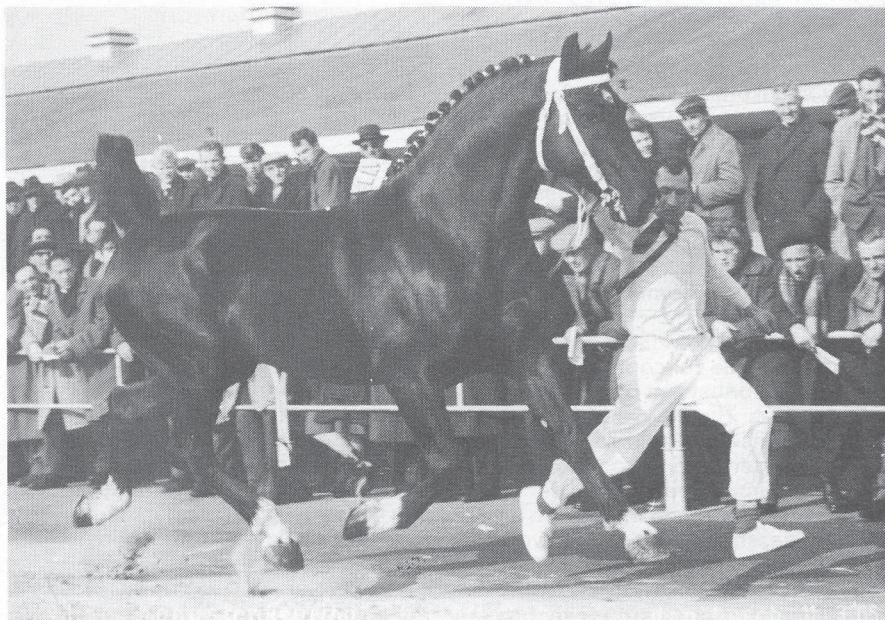
De heer Piet Nijhoff had zitting in de keuringscommissie. Hem laten we hier aan het woord: 'We werden bij de familie Bardoel vorstelijk ontvangen. Ze hadden er een enorm feest van gemaakt de avond tevoren. Maar toen we de volgende dag de paarden zagen moesten we de hengst wel afkeuren. Wat we toen zagen was te gewoon. Misschien hebben we niet de besten gezien, misschien hadden we het nu anders gedaan, was het toen te vroeg. Maar zoals het in 1965 was kon het niet.' Wanneer we de 'kaart' van Avenir er bij halen om zijn staat van dienst in de fokkerij na te gaan, vinden we voor de jaren '62 en '63 82 resp. 70 dekkingen, waarvan in totaal 24 'wilde' merries. Uit deze paringen werden 46, resp. 35 veulens geregistreerd (hv 27, resp. 17; mv 19, resp. 18). Voor de twee laatste seizoenen ontbreekt opgave van het aantal dekkingen. De aantallen geregistreerde veulens zijn 96 en 82 (hv 47 en 29; mv 49 en 53). Hieruit werden al met al 67 dochters in het stamboek opgenomen, waarvan twee Gronings type. Van die 67 kregen 20 een sterpredicaat, een werd kroon-, een keurmerrie. Vijf dochters werden preferent verklaard. Opvallend is, dat in 1973 nog drie Avenir-dochters in het stamboek werden opgenomen. Zover waren we voorjaar 1980. Daar is in elk geval nog één stermerrie bij gekomen en wel de veertienjarige Harriette, de

moeder van het springpaard Larramy. Avenir blijkt totaal geen voskinderen te hebben verwekt, alleen bruin, zwart en schimmel.

Nazaten in de sport

Larramy, het paard waarmee Peter Strijbosch zoveel successen heeft geboekt, onder andere NKB-kampioen 1978, was een van de eerste Avenir-kleinkinderen die de aandacht vestigden op dit – als hengst in het vergeetboek geraakte – paard. Afgelopen zomer kreeg Johan Heins de zwarte op stal en hij is enthousiast over zijn nieuwe topaard, waarmee hij in Wembley en Leeuwarden veel succes had. In Leeuwarden waren zij de beste combinatie van het concours. Naast techniek en vermogen prijst Johan vooral het karakter van zijn paard: intelligent, moedig, en vreselijk ijverig. Hij wil het allemaal goed doen, is daarbij handig en voorzichtig, denkt mee in het parcours. 'Een groot voordeel is voor mij natuurlijk ook, dat hij bij Peter Strijbosch veel ervaring heeft opgedaan, maar door het voorzichtige gebruik met zijn negen jaar nog volkomen gaaf is.' Aldus Johan Heins.

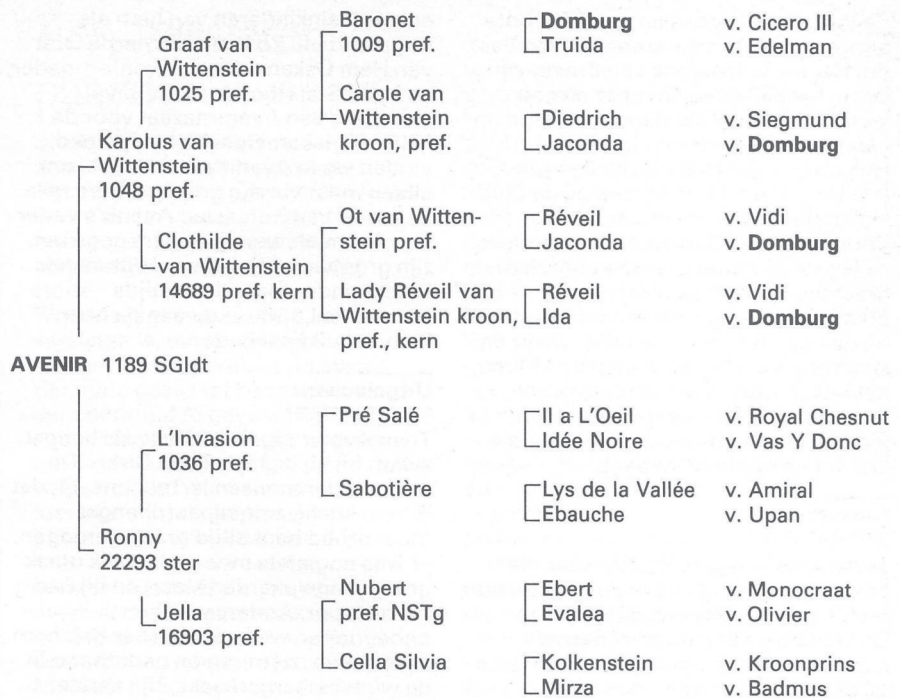
Een halfzuster van Larramy kwam op de centrale keuring 1980 te Veghel uit in de zadelrubriek voor 4- en 5-jarigen. Nog maar enkele weken onder het zadel werd ze in de middenmoot geklasseerd. De fokker-eigenaar van deze stermerrie is de heer Van Eck uit Sint Anthonis, die

Avenir op de VLN-hengstenkeuring in Den Bosch op 11 maart 1965. In dat jaar versloeg hij iedereen in ... de zadelrubriek.

ook Larramy sinds hij een half jaar was heeft opgefokt. Rhamadi is van Marlando, die indertijd op het Indoor Brabant tot meest getalenteerd springpaard onder de hengsten werd uitgeroepen. Sinds drie maanden wordt Rhamadi gereden door Peter Strijbosch en op het Hippisch Centrum in Deurne heeft ze al de bijnaam 'Lady Larramy' gekregen. Vrijspringend speelt ze met een oexer van 1.60 en volgens de heer Van Eck wordt ze misschien nog beter dan haar halfbroer. Uit dezelfde moeder heeft hij nog een driejarige Cadmus, daarna twee jonge Pericleskinderen terwijl de merrie nu dragend is van Kibrahim. Prestatiefokkerij! Harriëtte werd afgelopen jaar, veertien jaar oud, sterverklaard. 'Vroeger is er nooit iets mee gedaan. Ze heeft altijd in de manege gelopen en iedereen wilde altijd op haar rijden. Wat ze echt zou kunnen als sportpaard is dus nooit geprobeerd, maar ik ben er van overtuigd dat ze met gemak een IBOP-proef kan afleggen,' aldus de eigenaar. 'Het karakter van haarzelf en de kinderen is best. Het zijn geen dooie dienders, maar wel mak en lief. En ze willen werken, een enorme inzet. De kwaliteit van de kinderen komt zeker ook sterk van moederszijde, het karakter en de bewegingen. In de verhalen over Avenir herken ik veel van mijn eigen paarden. Tussen haakjes: Ernest van Loon heeft mij herhaaldelijk verzekerd dat Larramy ook een goed dressuurpaard zou zijn.'

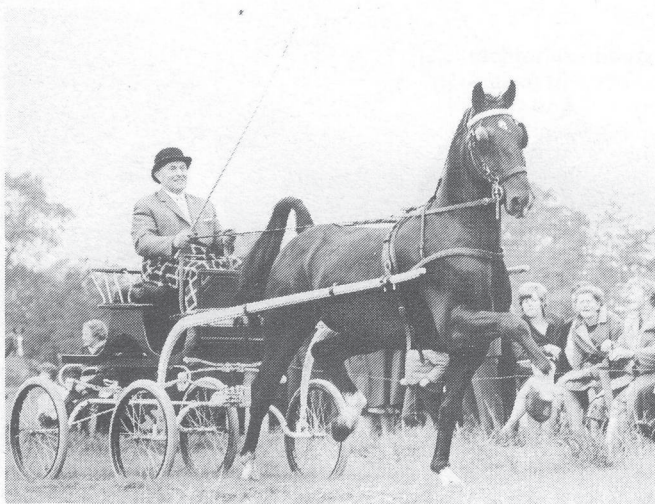
Waarmee we gekomen zijn aan een al langer internationaal bekend kleinkind van Avenir, net als Larramy een Millerole xx-zoon. We bedoelen de hengst Dutch Courage, over wie U in het tweede nummer van 1980

Let op de inteelt op Domburg in de vaderlijn; de hengsten Royal Chesnut en Vas y Donc hebben een belangrijke rol gespeeld in de Normandische fokkerij

uitgebreid heeft kunnen lezen. Op de wereldkampioenschappen dressuur in 1978 won hij onder de Engelse amazone Jenny Loriston Clarke de bronzen medaille. Ook zij prijst, naast de fysieke eigenschappen het voortreffelijk karakter, moed, intelligentie en bereidheid tot werken. Daarnaast – U heeft het kunnen lezen – geeft Dutch Courage zijn goede

eigenschappen sterk door in de fokkerij. Over dressuur gesproken: van Anneke Groot uit Veendam kregen we een enthousiaste brief over haar Avenir-dochter Favorite 32555 Sgldt, stermerrie. Anneke heeft haar als 2¹/₂ jarige gekocht van de Gebroeders van der Willigen. Ze was toen drachtig van Artilleur. Nadat haar merrieveulen gespeend was is dat teruggedaan naar

De jonge Avenir met Toon Dirx.

Avenir liep in het damesnummer.

de Van der Willigens en werd Favorite aangereiden. Anneke kreeg les van Bas ten Hagen en later ook van Ernest van Loon. In 1968 werd Favorite ster en werd ze bij de LR Delflandruiters kampioene L-dressuur van Zuid-Holland en Noord-Brabant. Een paar jaar lang was zij kampioene bij de Zuid-Hollandse Jachtvereniging. Bij de Vereniging van Dressuurruiters bracht zij het tot ZZ. Naar Drenthe verhuisd brachten zij het tot Drents dressuurkampioen en een vierde plaats op de Levade. Voorjaar 1980 bracht de schimmelmerrie een veulen van Mirco, dat opvalt door zijn krachtige ruime bewegingen. En weer het Karakter: 'Favorite is een geweldige merrie, die zich tot het uiterste inspant.'

Geen tuigers

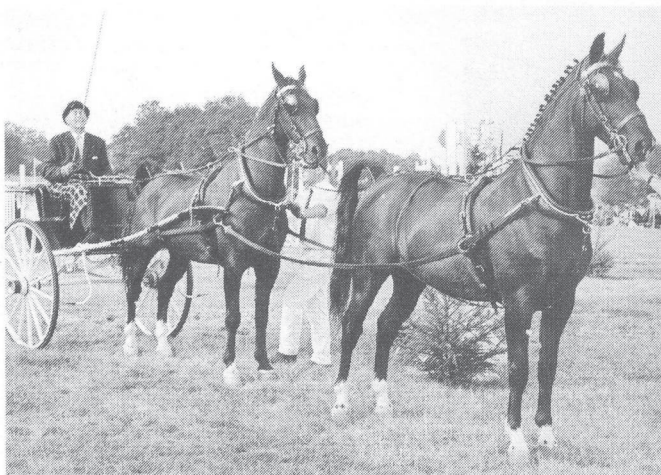
Terug naar de springsport, waar we enkele jaren terug onder de Friese ruiter Sietse van der Mei een dochter van Grandioso uit een Avenir-merrie successen zagen boeken in de Z-klasse bij de KNF. De bruine L'elège is inmiddels uit de sport teruggetrokken en doet nu haar best om als fokmerrie voor een nieuwe generatie sportpaarden te zorgen. En dan hoorden we van paardenhandelaar Piet Sikkens dat bij de familie HaanBenning uit Odoorn een vijfjarige Royal Dublin xx uit een Avenir-moeder zijn debuut in de sport gaat maken. Een groot paard met een mooi type en enorm springvermogen. Een baas van een paard, maar goed eerlijk, volgens Piet. Zelf succesrijk als tuigpaard heeft Avenir geen kinderen in deze tak van sport gebracht. Nu was hij goedgekeurd als rijpaardhengst, dus.... Wel komen

enkele kleinkinderen van hem als tuigpaard uit. Zo komt de merrie Orat van Hein Oskam uit een Avenir-moeder, en heeft Stal Hooydonk uit Bavel eveneens een Avenirnazaat voor de NKB-rubrieken. Specifiek tuigbloed vinden we in Avenir's stamboom ook alleen maar via zijn grootmoeder Jella, de zuster van Kurassier. Avenir's vader Karolus heeft weinig tuigers gegeven, zijn grootvader Graaf van Wittenstein bracht onder meer de destijds beroemde Lordly Lady van de heer Platvoet uit Enschede.

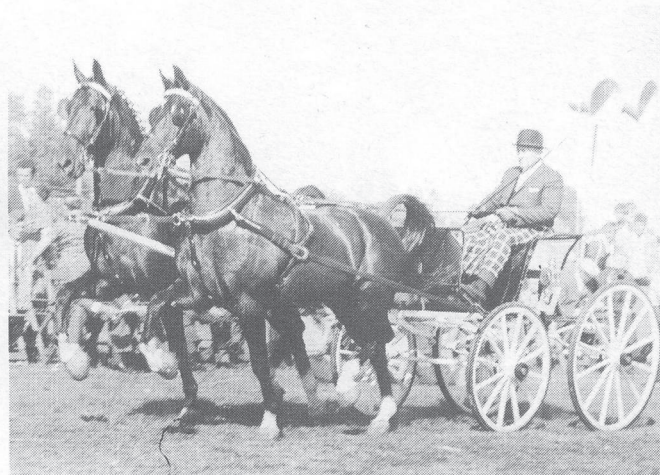
Uitgelachen

Toen Avenir afgekeurd was als hengst, kwam hij bij de heer Toon Dirkx. 'De tuigpaardenmensen lachten me uit, dat ik hem kocht, zo'n rijpaardhengst. Maar ik had hem altijd graag gemogen, er was nog niets mee gedaan (ik maak graag jonge paarden klaar) en hij had ruimte voor. Anders was het onbegonnen werk geweest. Ik heb hem direct laten castreren en naderhand in de winter klaargemaakt. Zijn eerste concours was Bennekom op Hemelvaartdag 1966. Hij werd meteen eerste en won in dat jaar ook de tuigpaardencompetitie. Wat ik daarna nog allemaal met Avenir gewonnen heb?' Hij kijkt een beetje zoekend. Na zoveel jaren, zoveel paarden, zoveel prijzen.... 'In elk geval heel veel. Avenir is het eerste paard geweest dat de grote Alfred van Van Dijk heeft geklopt. En tegen Romanus hebben we eens de hoofdprijs op het concours van Hoofddorp gewonnen. Een kunstmeststrooier was dat. Nee, die staat hier niet in de kast.' Een blik op de overvolle prijzenkast, die boven staat. Meer dan vierhonderd ereprijzen

stonden er in huize Dirkx, totdat inbrekers zich over een deel van al het zilver ontfermden. 'Met mijn vrouw heeft hij ook veel gewonnen in het damesnummer, en bijna altijd de prijs voor het schoonste geheel. Kampioen zijn we nooit met hem geweest. Een vreselijk lief paard was het, als een kind, en zo'n slim paard heb ik nog nooit gehad. Bij mij was hij wel eens kijkerig voor papier en water en dan had ik de handen er vol aan. Maar wanneer mijn kleindochter – zo'n ukkie – met hem liep keek hij nergens naar, hij paste gewoon op dat haar niets overkwam. Zij moest hem laden. Ze heeft hem bij huis ook wel gereden. Laden, ja op een concours hebben we hem wel losgelaten op het terrein. Dan liep hij uit zichzelf de wagen in. Muisstil was hij onderweg, alleen de laatste paar honderd meter voor we thuis waren: bij de kerk begon hij te dansen en te springen. Problemen gaf hij op een concours alleen wanneer hij niet als eerste werd binnengeroepen. Dan bleef hij opletten. Maar zo gauw 'Avenir' of 'Dirkx' geroepen werd kwam hij uit zichzelf, zocht de weg tussen hindernissen door en wist precies waar hij moest staan. Als er moest worden overgereden wist hij ook dat het er op aan kwam. Ik hoefde maar te roepen en hij gaf alles. Velstra sr. vroeg eens of ik voor een cursus met Avenir naar Deurne wou komen, om alle hulpmiddelen, schoenen en zo, te demonstreren. Avenir kende immers alles. Dat hebben we gedaan, en toen was het: Hij kan vast wel springen. Nou, dat deed hij ook! eerst vrijspringen en na tien minuten losrijden ook onder de man. Een jaar heb ik hem als voorpaard in randem gereden met Freddie (v.

Avenir liep in tandem.

Avenir liep in het tweespan.

Oregon) en Wilhelm (v. Oregon): vijf starts, vijf keer gewonnen.'

Geen speciale training

Hoe train je nu een rijpaard hengst als tuigpaard? 'Niets buitengewoons. Hij wilde alles aanpakken. Wel moest hij regelmatig in de schoenen en stak het heel precies met het beslag, vanwege de rijpaardgangen. Om de drie weken moesten de voorijzers eraf, één keer raspen, klaar. Bekappen gebeurde nauwelijks. Achter moesten de voeten ook niet te lang zijn, maar dat stak minder nauw. De ijzers waren niet te zwaar (ik houd niet van zo'n ijzerwinkel; dat belast de paarden teveel) achter had hij nooit een tegenijzer om hem maar vlak te houden. Daar had hij niet teveel ruimte. Enfin, Peter Geenen wist precies hoe het moest. Tussen haakjes, de ijzers heb ik mee verkocht.'

Verkocht. Ja, Avenir moest op een gegeven ogenblik weg. Dat was voorjaar '72. Toon Dirx was met een nieraandoening in het ziekenhuis beland en zou nooit weer een concours mogen rijden. In het ziekenhuis heeft hij Avenir toen verkocht aan Janus van Och en hij was blij dat de zwarte een goede stal kreeg. Dat het later anders gelopen is, is een droevige zaak. Later – toen het paard op drift was – heeft hij Avenir terug willen kopen, maar de toenmalige eigenaar wou van Avenir's oude baas het dubbele van de waarde. Ook Van Och heeft Avenir van de markt willen laten halen, laten kopen door Egbert Emmink, maar de oude Avenir werd die dag niet aangeboden op de markt in Den Bosch. Wie wel of geen voorwaarden gesteld heeft bij de handel, wie wel of geen afspraken geschonden heeft, dat zal zelfs met een

Een versleten paard....

Dat Avenir naar de slachtbank geleid zou worden heeft grote verontwaardiging gewekt. Toch wacht dit lot vroeg of laat – helaas vaak vroeg – ieder paard dat niet voortijdig een natuurlijke dood sterft.

Wat doe je met een paard, dat versleten is, dat je niet meer kan dienen? Niet iedereen is in staat zijn oude paard (of paarden) genadebrood te geven. Dat zou voor velen betekenen dat er geen opvolger kan worden gekozen: de stal is vol, de beurs niet altijd toereikend om meer paarden behoorlijk te onderhouden. En zelfs voor wie wel voor dat genadebrood wil zorgen komt meestal de vraag tot welk stadium je het paard een dienst bewijst door het nog langer te laten leven. Niet ieder paardenleven dooft geleidelijk uit. Is het leven voor een oud, stijf paard, dat iedere beweging pijn doet, dat niet meer durft te gaan liggen omdat het niet meer overeind kan komen, soms niet meer last dan lust? Over de mogelijkheden van euthanasie heeft U in de 'Strengen' nummer 23 kunnen lezen. Is het veel gevraagd om voor Uw paard, nadat het U een leven lang gediend heeft, een zo zacht mogelijke dood te kiezen? Als U het niet op stal wilt of kunt laten 'inslapen', zou U op zijn

minst voor een zo kort mogelijk transport kunnen zorgen: een vertrouwde slager in de buurt. Ik ken mensen die hun paard zelf gebracht hebben, hoewel dat een zware gang was, die hun paard zelf het genadeschot gegeven hebben. Iets, waarvoor ik grote bewondering heb. Voor wie dat niet kan valt te overwegen of hij niet een relatie heeft die dit voor hem zou kunnen doen. Wat in het geval van Avenir misschien de meeste verontwaardiging heeft gewekt is de mogelijkheid dat hij nog eindelijk op transport zou moeten naar Frankrijk of Italië. Een transport dat ondanks alle voorschriften voor geen enkel paard een plezierreis is. Het Duitse blad Sankt Georg wijdde onlangs een uitgebreide reportage aan de wantoestanden, die met name op transporten vanuit Oost-Europa voorkomen. Als maar een fractie daarvan waar is, is het al mensonterend. Engeland kent al geruime tijd een verbod op de uitvoer van levende slachtpaarden. Of Nederland dit voorbeeld zou moeten volgen is een probleem dat vele, ook economische, haken en ogen heeft. Laten we wel bedenken dat onze vrijwel onbegrensde macht over onze huisdieren uit humanitair oogpunt ook een grote verantwoordelijkheid meebrengt. Daarvoor hoeft je toch waarachtig niet een sentimentele dwaas te zijn.

Dutch Courage (brons W.K.dressuur Goodwood) Millerole xx uit een Avenir-moeder.

rechterlijk onderzoek moeilijk uit te maken zijn. Wie immers zet dingen zwart op wit in de paardenhandel? Zeker is dat geen van de mensen die succes met Avenir gehad hebben, zo'n uitzonderlijk paard zo'n lot hebben toegedacht als dat waaraan hij door Pieter Feddema ontsnapt is.

Kampioen damesnummer

Zo verhuisde Avenir dus vroeg in 1972 naar de heer Janus van Och, die hem aanvankelijk ook uitbracht op NKB-concoursen. Op de kampioenschappen in Denekamp behaalden zij de hoogste eer. 'Zo blij als een kind waren we daar toen mee. 't Stelde natuurlijk niet zo verschrikkelijk veel voor, maar wij waren net zo trots er op alsof we NHS-kampioen waren geworden. We reden toen ook al een beetje hippisch, want dat was op zaterdag en de NKB op zondag. 't Moest natuurlijk niet te veel uit de richting liggen.

In die beginjaren hebben we veel hulp gehad van Toon Dirx, dat wil ik heel eerlijk zeggen. Hij heeft ons altijd geholpen. Later zijn we nationaal gaan rijden. Daar zijn we nooit eerste geweest, veel gewonnen, maar nooit oranje. Wel in het damesnummer, daar reed Gerrie hem. In 1976 werden ze samen kampioen damesnummer. Ook voor ons was Avenir een vreselijk lief paard, kwam vanzelf binnen als hij geroepen werd. Hij had maar een fout, en die heeft hij bij ons gekregen: je kon hem niet aan de hakken komen. Onze bouwvier heeft hem eens gebeten.' Een seizoen heb ik hem geprobeerd in span, tegen Bartje, maar hij was geen spanpaard. We hebben het verder op

enkelspan gehouden.'

Nu zal het moeilijk geweest zijn om voor Avenir met zijn unieke verschijning een spangenoet te vinden. Ook Dirkx was op zoek geweest. Hij kreeg namelijk ieder jaar Mr. Haydon, de bekende Engelse hackneyman, op bezoek die de zwarte graag wou kopen, maar dan met precies zo een erbij. Ga er maar aan staan. Een tweede Avenir! Enfin, Van Och raakte in de vossen, Avenir werd ouder. Hij verhuisde naar Siem Bos. Die heeft hem tien maand gehad, maar het paard was oud, presteerde niet meer wat Bos van hem verwachtte. 'Let wel, hij was altijd goed voor een vierde of vijfde plaats, want het was nog altijd een sjeke hond, maar voor het grote werk schoot hij tekort. Daarom heb ik hem verkocht naar meneer Horyon. Die had voor de 'Gouden Draad' wedstrijd van de UTV 1978 een paard nodig in het vierspan.' Met de drie andere zwarten: Jan, Jelle en Ascot verscheen Avenir toen in het vierspan, zijn laatste optreden in een groot evenement. Nog altijd een mooie verschijning. De heer Horyon: 'Ik heb hem altijd een tuigpaard van uitzonderlijke klasse gevonden. Toen ik hem niet meer nodig had, heb ik hem verkocht aan een oudere man hier in de

buurt, die een recreatiepaard zocht. Ik had gehoopt dat hij daar een mooie oude dag zou hebben. Door ziekte moest hij weer verkocht worden en toen is hij aan het zwerven geraakt. Een verdrietige zaak.' En zo belandde Avenir tenslotte op de markt in Utrecht, voor zoveel paarden het op een na laatste station. Te elfder ure kwam hij in de goede handen. We hopen dat hij nog een heel mooie levensavond mag hebben.

Waarom nu dit artikel? Deels om dit uitzonderlijke paard nog eens voor het voetlicht te halen, als hommage voor zijn uitzonderlijke prestaties als concourspaard. Maar ook als een stukje fokkerijvoorlichting. Rijpaardhengst x Avenir-merrie is geen onzinnige kruising. Van moederskant komen rijpaardeigenschappen mee in bouw en gangen, in hardheid en gezondheid. Eenentwintig jaar oud is Avenir nog steeds glashard, is hij nooit één dag ziek geweest. Minstens even belangrijk zijn de mentale eigenschappen: Mak en eerlijk, intelligent en bereid zich tot het uiterste in te spannen. Heeft U een fokmerrie met Avenirbloed, wees dan zuinig op haar!

Gerti Nieuhoff